

губени сме всички!“ — казва капитанътъ. — „Да се спасява, кой какъ може!“ И всички скочили въ спасителнитѣ лодки, и отъ всички единъ единственъ морякъ се спасилъ, Марто. И не само себе си спасилъ, а и параходния дневникъ. Прибранъ е дневникътъ въ единъ музей въ Америка, въ Бостонъ. И всичко е въ него записано до минутата на сблъскването. И тогава знаешъ ли какво станало съ парахода?

— Боже...

— Гледай сега. Всички въ Паротонга го смѣтали за потъналъ. А следъ нѣколко дни, една сутринъ, океанътъ съвсемъ тихъ, отъ пристанището виждатъ да пристига единъ параходъ. Едва едва се движи, леко, право, а отъ комина му никакъвъ димъ. Награбили бинокли, натрупала се тълпа. Гледатъ — параходъ. Даватъ сигнали съ знамена — не имъ отвърща никой. И виждатъ тогава, че е той, холандскиятъ параходъ Мосулманъ.

— Но нали потъналъ?

— Не потъналъ. Хората искали да се спасятъ и се издавили, а параходътъ не потъналъ. Иде все успоредно съ брѣга, право къмъ пристанището, къмъ кея, дето винаги спиралъ. А като стигналъ само на петдесетъ метра отъ кея — изведнажъ спрѣлъ. Скататъ въ лодкитѣ, катерятъ се въ парахода. На борда никой. Претърсватъ парахода — никой. Цѣлиятъ параходъ празенъ, безъ жива душа въ него. Кърмилото му строшено отъ бурята, единъ метъръ надъ водата бордътъ отворенъ отъ удара въ рифа. Трисга мили изминалъ така, Марто.

— Боже, Боже...

— Тогава холандцитѣ почватъ следствие. Разбирашъ, искатъ да узнаятъ, нѣма ли нѣщо нечисто